

Waar of niet waar?

's Morgens een prachtige zonsopgang. Met een thermoskan heet water, een mok en een theezakje stap ik op mijn fiets. Ik heb er zin in, zo in alle vroegte.

De natuur, die ontwaakt. De geur van de nieuwe dag, heerlijk en de vogels die het hoogste lied zingen. Hoe mooi kan je dag beginnen. Ik kom aan bij mijn volkstuin, doe het hek open en rijd m'n fiets naar binnen.

Als ik om me heen kijk, zie ik in een flits een klein mannetje wegrennen. In de haast om weg te komen, zijn puntmutsje verliezend. Ik schud eens met m'n hoofd. Zag ik dat echt? Ben ik zo verstrooid vanmorgen? Nee hoor, ik weet het zeker, dit is geen droom. Dus roep ik zachtjes "psssst, waar zit je? Wees niet bang, kom tevoorschijn." Het blad van de rabarber wordt een beetje opgetild en heel voorzichtig komt er een kabouter onder vandaan. "Waarom kan jij mij zien?" vraagt hij verbaasd. "Alleen mensen die in ons geloven kunnen ons zien."

Ik hurk neer en reik hem zijn rode puntmutsje aan, die hij gelijk weer opzet en antwoord "ik geloof in jullie, zeker wel. Kijk maar om je heen, dan zie je al mijn tuinkabouters."

"Ja," zegt hij, "maar die zijn nep. Ik ben echt."

"Hoe heet je," vraag ik.

"Karel. Karel is mijn naam." Hij heeft een groen jasje, een blauwe broek en rode laarsjes aan. Ik sluit hem ter plekke in m'n hart.

"Nou Karel, wat ben ik blij dat ik nu één van jullie eens echt zie. Vroeger, toen ik nog in Oosterend woonde, ging ik altijd met m'n kinderen, die toen nog klein waren, wandelen in het Kappesbossie. Als we dan een holle boom zagen, gingen we roepen: Hoeoeoe, kabouterijtjes, zijn jullie thuis? Maar nooit hebben we jullie in het echt gezien. En nu, hier in m'n volkstuin, zie ik jou. Zeg, Karel, wil je me even knippen?"

Ik laat me op m'n knieën zakken. Hij doet een stapje achteruit. "Wees niet bang, ik zal je geen kwaad doen." Dan zeg ik hoe ik heet. Hij moet lachen. "Ha, ha, ha. Paulus de tuinkabouter, alleen wat groot uitgevallen."

Hemzelf schat ik zo'n 20 centimeter. Ik vraag hem of hij in m'n tuin woont en waar dan wel. Het is een eng idee dat ik bij het spitten misschien wel grond gooi op z'n huisje of nog erger, op hem ga staan.

"Daar," wijst hij. "in die grote aarden pot, daar in die hoek. Eerst lag hij ergens anders, maar jij moest hem zo nodig verplaatsen. Toen kon ik me nog maar net vestgrijpen, anders was ik eruit getuimeld."

"Sorry," zeg ik. "Ik wist niet dat... Maar ligt hij daar goed?"

"Nou," zegt hij. "Misschien kan je hem wat draaien. De koude wind staat er vaak in." Karel gaat op mijn hand zitten en zo loop ik naar de pot. Op aanwijzing van Karel draai ik zijn huis een kwartslag.

"Ja, zo is het beter." Nieuwsgierig vraag ik waarom hij juist mijn tuin heeft uitgekozen. "Omdat jij niet op je groenten spuit en vanwege die grote aarden pot, hè. En de

theeplanten en de tuinkabouters. Daardoor voel ik me niet zo alleen. Als er iemand aankomt, blijf ik doodstil staan, zodat ik niet opval. Je aardbeien zijn heerlijk en de rode en zwarte bessen ook. Weet je dat ik die wat heb laten gisten? Ik ben er een beetje dronken van geworden.”

Ik vraag of hij een kop thee lust. Voorzichtig lift ik hem met mijn hand op, zodat hij op de tafel op een blokje hout kan gaan zitten. Zo, dat praat beter. Ik schenk thee voor hem in een eierdopje en geef hem een stukje van m'n koek. Best gezellig, zo samen met m'n kleine vriend. Hij babbelt er vrolijk op los. Vertelt dat hij van de sisaltouwtjes die ik nog wel eens laat slingeren, een kleed voor de ingang van z'n huis heeft gemaakt. Dat hij ook heel blij is met m'n frambozenplanten. Hij vraagt ook wat die nieuwe struik er voor één is en ik vertel hem dat het een blauwe honingbes is. “Maar die bloeit nogal vroeg, dus hangt het wel van de bijen en het weer af of het gaat lukken. Maar ze zijn heerlijk zoet, volgens het boekje. Je mag er wel van proeven, hoor, maar niet allemaal opeten.”

Dat belooft hij. Hij zegt ook dol op m'n slabonen te zijn, maar snapt niet waarom ik geen spinazie zaai. Nu moet hij naar de buurman voor een blaadje. Ik beloof hem dat ik een piepkleine regel zal zaaien. We nemen nog een kop thee en Karel babbelt maar door. Vertelt dat hij blij is met de vijver, die zo mooi afloopt. Niks geen zand en dan 'plons' in het diepe. Zo is het veel veiliger voor hem en de vogels.

Ik zie helemaal voor me hoe m'n kleine vriend elke morgen een duik neemt en speelt met de nepeendjes die erin drijven. Karel zegt ook te genieten van de vogelhuisjes voor z'n gevederde vrienden.

Ik vertel hem dat de tomatenplanten al opkomen en dat ik van plan ben puntpaprika's te zaaien. Die zijn veel zoeter dan de gewone. Verder ga ik peulen, rode bieten en vooral veel bonen zaaien. Misschien ook nog prei. Dat hoeft niet zo van hem, want daar word je als kabouter zo winderig van, zegt hij.

Ik vertel hem dat ik ieder jaar tien paarse aardappels poot, die mijn man vanwege de kleur niet wil eten. Dat ik het dit jaar in op elkaar gelegde autobanden ga proberen, waar je volgens de verhalen geweldige aardappels in kan telen. Hij is reuze benieuwd hoe ik dat ga doen. Al pratend vliegt de tijd om en ik moet op huis aan. Jammer, vindt Karel, hij vindt het ook gezellig. Voorzichtig zet ik hem weer op de grond.

“Zie ik je nog eens,” vraag ik hem.

“Vast wel,” is zijn antwoord.

“Eet maar gerust uit m'n tuin, hoor.”

Hij lacht.

We zwaaien nog even en ik zie hem naar zijn aarden pot lopen.

Dag Karel. Ik sluit het hek en fiets naar huis.

